

1. kapitola

„Proč nic nejíte?“

„Jím.“

„Nejíte.“

„Jím tolik, kolik potřebuju, nikdy jsem se nepřecpávala.“

„Nevypadáte, jako byste jedla tolik, kolik potřebujete.“

„To vím líp než vy.“

Něřekla jsem to drze, jen s jistotou.

„Váš vztah k jídlu hraničí s anorexií.“

Pokrčila jsem rameny.

„Proč to děláte?“

„Co?“

„Proč svoje tělo trápíte? Jen proto, že jste modelka?“

„Vůbec ne.“

„Tak proč?“

„Netrápím se. Nemám ráda plné břicho. Když jím zdravě a lehce, mám lepší pocit.“

„Ale jste úplně vyhublá.“

„Já jsem taková pořád. Narodila jsem se předčasně.“

„Dejte na sebe pozor, Ivano.“

Řekl mi to mile a bez předsudků.

Nevím, jestli byl vězeňský psycholog tak milý ke všem ženám, které za ním chodily, ale chvíle strávené v jeho

kanceláři patřily k těm příjemným. Připadal mi celkem fajn. Uměl slušně anglicky a anglicky se se mnou i bavil. To se o většině Francouzů říct nedalo. Kromě toho, docela do mě viděl a dost mi rozuměl, takže jsem se mohla vypovídat.

Když jsem měla chuť.

Někdy se mi mluvit nechtělo.

Ve vězení se vám nechce nic.

Hlavně když tam sedíte dlouho a když tam sedíte nevinně.

Možná měl pravdu, když se zmínil o anorexii. Vždycky se mi líbila móda a její svět, ale pamatuju si i to, že celé dětství s pubertou jsem prožila jako šedivá myška. Ošklivé káčátko, co sedělo v koutě, četlo knížky a snilo o velkém světě, v němž jednou bude hvězdou. Můj otec byl přísný a konzervativní člověk, vyhovovalo mu, že jsem samotářská a utíkám do světa knih. Na diskotéky, kde zářily moje spolužačky, mě nepouštěl, neakceptoval žádné moje holčičí zájmy, tak jsem si plaše snila. O molech, o šatech, o blescích fotoaparátů. Dlouhá léta jsem vedla společenský život jen s hrdinkami knížek, takže mě lidé ve vesnici, kde jsem vyrůstala, možná ani neznají. Málo jsem mluvila, žila jsem zaškatulkovaná jako milé, tiché děvče a nikoho ani nenapadlo, že ve své hlavě předvádím modely světových návrhářů a fotím kalendáře... Proto jsem se později v Anglii utrhla ze řetězu. Najednou jsem neměla minulost, na moji adresu padaly komplimenty, muži spokojeně pokyvovali hlavami, zvedali mi sebevědomí a já jsem chtěla celému světu – ne sobě – dokázat, že jsem hezká. Že mám ženské křivky a že za to stojím... Takže jsem jedla málo. A když

jsem snědla víc, bylo mi špatně, několikrát jsem skončila v nemocnici. Omdlela jsem. Z vyčerpání a z hladu. Ale nedala jsem si říct, jedla jsem jednou denně, často mi stáčila jen čokoláda a káva nebo borůvkový muffin a káva, někdy jeden uvařený brambor s trochou salátu. Nedokážu to vysvětlit, měla jsem nějaký blok, který se postupně ztrácí, protože John na mě už dneska dává pozor. Sedí se mnou u stolu a dohlédne na to, abych snědla všechno, co mi nandá na talíř. Ráno, v poledne i večer. Když prohlásím, že nemůžu, usměje se a řekne:

„Můžeš, lásko. Jestli chceme mít děti, musíš se naučit jíst.“

Tak tedy jím...

Do Anglie jsem odjela přesně 21. listopadu 2001, takže prosincové osmnácté narozeniny jsem prožila tam. Bez velké oslavy, na to nebyl čas. Pracovala jsem jako au-pair v New Hamptonu, v rodině se třemi dětmi. Nejmladšímu bylo osm měsíců a nejstaršímu chlapci šest let – nezastavila jsem se ani na minutu. Navíc ten nejstarší měl problémy s očima, viděl jen na dva kroky, takže jsem musela dávat pozor na každý jeho pohyb. Ale líbilo se mi to. Vzrušení, jiné prostředí, jiný jazyk, jiná mentalita, všechno jiné. Když jsem se trochu rozkoukala, našla jsem si víkendovou práci v nedaleké restauraci s barem. Jednak proto, že jsem potřebovala vídat i dospělé, jednak proto, že bylo příjemné mít nějaké peníze navíc.

Čas mi rychle utíkal.

Tak rychle, že jsem nemyslela na rodiče, kteří čekali na můj návrat. Pouštěli mě do světa s tím, že zůstanu v Anglii jenom rok, něco vydělám, naučím se jazyk a vrátím se domů žít normální život. Normální v jejich

očíh. Kluk, svatba, děti, nějaká práce, která nebude daleko od vesnice, abych neutratila moc peněz za cestování. Ale mně se Anglie líbila. Bylo tam jinak než u nás a ten ruch a hluk mi vyhovovaly.

„Co se to s tebou stalo?“ říkal mi vyčítavě otec, když jsem jednou za rok přijela domů na návštěvu. „Zapomněla jsi, kdo jsi? Zapomněla jsi na Slovensko?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nezapomněla, tati, jen si žiju po svém.“

„Jak po svém? Holky v tvém věku si zakládají rodiny, netoulají se po světě.“

„Ale já ještě nechci rodinu.“

„To mi ani neříkej!“

„Je to můj život, tati, smiř se s tím, že chci žít jinak než ty,“ odpověděla jsem tvrdě a on jen trpce sevřel rty.

Nedokázal pochopit, že se nechci jen tak za někoho provdat, že chci pro své budoucí děti něco jiného než to, v čem jsem vyrůstala já, že chci cestovat a fungovat po svém. Nedokázal pochopit, že jsem potkala hodně zajímavých lidí, že mám spoustu možností, jak se uplatnit, začít si plnit sny.

Nedokázal pochopit, že představa života v poklidné slovenské vesničce na východě mi připadala úplně scestná.

A nedokázal pochopit, že z jeho poslušné, tiché, plaché dcery se stala sebevědomá žena, která se nebojí říct svůj názor a obhájit si ho...

Nezapomněla jsem na své sny. Myslím ty o módě. Můj pokoj v Anglii byl plný všemožných časopisů, hodiny jsem v nich dokázala listovat a sledovat sezonní trendy. Když se v baru objevil někdo, kdo měl k módní branži blízko, dokázala jsem mu klást milion otázek, všechny

odpovědi se mi ukládaly do softwaru v hlavě a večer před spaním jsem si je třídila a zpracovávala.

Žila jsem v Anglii. Nedaleko Londýna. Města módy. Města, kde se odehrávají moje sny. Byla jsem blízko. Chtěla jsem patřit mezi lidi, kteří plnili stránky časopisů, mezi ty, co měli povolený vstup do VIP klubů, jejichž dveře byly pro obyčejné smrtelníky zavřené. Chtěla jsem to všechno, ale už jsem nechtěla jen snít.

Tak jsem začala jednat.

A nasadila jsem vražedné tempo.

Po dvou letech jsem odešla od rodiny, v níž jsem se starala o děti. Mrhání časem.

Dál jsem pracovala v restauraci s barem, dělala jsem šest dní v týdnu od rána do večera jako hlavní číšnice, okřikovala jsem líné Angličanky, aby pohnuly zadky, a vždycky ve středu, když jsem měla volno, jsem byla v londýnské škole vizáže. Skoro všechny vydělané peníze šly na make-upy, oční stíny, pudry, řasenky, linky, lesky na rty a na testy, kterými jsem musela projít, abych dostala certifikát. Ke klasickým zkouškám patřily i změny vizáže obyčejných žen. Ty jsme si musely hledat samy. Dobrovolnice.

„Která ještě nebyla?“ dívala jsem se na zaměstnankyně a brigádnice u nás v baru, a ty přede mnou utíkaly, protože se bály. I když, po pravdě řečeno, všechny to potřebovaly. Makala jsem, jak nejlíp jsem uměla. Fotografie před, fotografie po, nejlépe s výraznou změnou vzhledu, zajistit celou produkci okolo – bylo toho dost a zabralo mi to všechnen volný čas. Ale nevadilo mi to, cítila jsem, že to, co dělám, je správné a že moje kroky směřují tam, kam chci. Do světa módy.

Můj odchod do Londýna byl jen otázkou času, urychlily ho dvě věci.

Tou první byl fakt, že jsem si pronajímala byt se dvěma kamarády z práce. Byli zlatí, když bylo potřeba, chránili mě před otravnými zákazníky, ale tam jejich pozitiva končila. Jinak představovali typický příklad britských mladíků. Líní, zanedbaní, každý večer naložení v pivu, o víkendu i v lajně kokainu. Místo aby si večer po sobě uklidili a umyli nádobí, zahulili si jointa. Nenáviděla jsem tu špínu a ten nepořádek, který kolem sebe vytvářeli, nebavilo mě vracet se z práce a ze školy do hluku mezi cizí pařící lidi, v jejichž přítomnosti jsem nemohla spát, ani když jsem si hlavu strčila pod dva polštáře.

Druhou byla skutečnost, že jsem dokončila školu. Vyzbrojená kily líčidel, tunami obrázků nejnovějších trendů a knih o tom, co svědčí kterému typu obličeje, jsem úspěšně absolvovala.

Mohla jsem být o krok blíže ke svému snu.

Mohla jsem pracovat jako vizážistka.

A Londýn je pro vizážistky tím nejlepším místem.

Přestěhovala jsem se rychle, do malého bytu, o který jsem se dělila s Alishou, dcerou majitelky baru, kde jsem do té doby pracovala. Džob jsem si sehnala taky, začala jsem dělat vizážistku pro maličkou agenturu. Takových agentur je v Londýně jako máku, všechny slibují zázračnou kariéru a mají stále plno, protože Londýn je město mladých holek, které chtějí být modelkami. Netuší, že jejich úspěch v podstatě ani není věcí krásy, spíš kontaktů, které holku posouvají dál a dál, až je z ní hvězda. Tak naivně platí velké peníze za booky, které v podstatě nikoho nezajímají, a za castingy, na nichž si jich nikdo ne-

všimne. Netuší, že maličké agentury nepatří mezi velké hráče, co určují pravidla módního světa a jeho obsazení. Každý den jsem líčila dívky, které se viděly v katalogích či na přehlídkách, v představách se vdávaly za Jamese Blunta, a já jsem věděla, že na devadesát procent je tohle jejich první i poslední velké focení... O několik měsíců později jsem se stala bookerkou, měla jsem ty holky na starosti, byla jsem jejich agentkou, posílala je na castingy, malá focení, na výstavy, kde dělaly hostesky... Nebylo to bůhvíco, majitelem agentury byl Arab, který módě vůbec nerozuměl a chtěl ze všech „wannabies“ jen vysát peníze.

Lezlo mi to na nervy.

Každý den jsem byla znechucenější.

A čím víc jsem se díky organizování a neustálému shánění dobrých fleků pro naše děvčata setkávala s lidmi z reálného, fungujícího módního byznysu, tím víc jsem byla na všechno to amatérství, jímž jsem byla v agentuře obklopená, alergická.

„Odejdi odtud, máš na to,“ říkala mi Alisha, když jsme si po večerech pouštěly z dévédéček *Přátele*, pily kávu a jedly k ní borůvkové muffiny.

„Odejdu, jednou určitě odejdu,“ přikyvovala jsem a sbírala odvahu na život na volné noze.

„Ty nemáš co dohazovat kšefty jiným modelkám, ty máš fotit. Jsi na to jako stvořená.“

„Myslíš?“

„Vím to.“

Usmála se na mě a já její úsměv opětovala. Byla jako moje sestra. A nebyla daleko od pravdy. První velká nabídka byla za dveřmi.